SONDAJ LA ÎNCEPEREA ANULUI DE ÎNVĂȚĂMÎNT

IN VIAȚA SPORTIVĂ A ȘCOLII, FOTBALUL IȘI RECLAMĂ DREPTURILE

De curînd școlile și-au deschis iarăși porțile. Elevii se reîntorc în bănci și duc în servietele lor gîndul curat al iluminării prin învățătură și nevoia fortificării fizice prin sport. Fotbalul a fost mult timp cenușăreasa sportului școlar. Idei preconcepute, mentalități ruginite l-au izgonit o vreme din curtea școlii, dar în ultimii ani efortul conjugat al Ministerului Învățămîntului, al C.N.E.F.S. și al federației de specialitate a demonstrat compatibilitatea dintre învățătură și fotbal.

Acum, la începutul anului școlar, reporterii noștri au întreprins un raid-anchetă prin cîteva licee din București și din țară, fără o preferință premeditată. Un sondaj pur și simplu, cu puterea lui știută de generalizare.

Față dinamică dintr-o partidă de pe Stadionul Republicii, care a pus față în față selecționata liceelor din București și cea a liceelor din Cluj. Un meci care s-a înscris, la vremea lui, pe firul consolidării fotbalului școlar.

PASIUNEA-I MARE, POSIBILITĂȚILE ...MICI !

In urmă cu cîțiva ani, Liceul „Mihail Sadoveanu" din București s-a făcut cunoscut, printre alte realizări de prestigiu și printr-o prodigioasă activitate fotbalistică — îndrumată atunci cu multă pasiune de neobositul prof. Valeriu Sturza — dar mai ales prin numele unor foști elevi ai săi, ajunși mai tîrziu pe treptele consacrării sportive. Suficient să amintim aici pe Tătaru, Iordănescu, Iordache („U" Cluj), Oct. Ionescu, Barangea, pentru că lista completă a acestora ar necesita, mărturisim, prea mult spațiu.

Care mai este însă situația astăzi și în deosebi, ce loc ocupă în prezent, sportul cu balonul rotund în preocupările elevilor și cadrelor de specialitate ale acestei frunțașe instituții bucureștene de învățămînt ? Ne răspunde cu amabilitate și competență, profesorul de educație fizică DORU MONAHU :

— Pasiunea pentru fotbal este dominantă în școala noastră, începînd de la elevii claselor a VIII-a și încheind cu cei dintr-a XII-a. Spunînd, elevi, am avut în vedere — rețineți — și numărul din ce în ce mai mare de fete, amatoare să se încadreze într-o activitate fotbalistică organizată.

— Exemplul Elenei Alecu, din clasa a XII-a, care și-a exprimat într-o discuție anterioară, dorința unei acțiuni mai cuprinzătoare pentru atragerea sexului frumos în sfera practicării cu eficiență a sportului-rege, ne-a convins de acest lucru. Cum rămîne însă cu posibilitățile concrete pe care le aveți la dispoziție în vederea împlinirii unui asemenea deziderat colectiv?

— Aici încep necazurile. Și cel mai mare dintre acestea constă în lipsa unei baze sportive proprii, corespunzătoare. In curtea liceului dispunem de un spațiu destul de bine îngrijit și amenajat, mult prea insuficient însă ca suprafață, pentru organizarea unor competiții sau cel puțin a unei pregătiri în condiții regulamentare minime.

— Și soluția față de această situație ?

— Jucăm deocamdată fotbal cum putem. Pe terenul nostru de asfalt, folosit și pentru alte jocuri și activități sportive. Așa am reușit pînă acum să realizăm un mic campionat inter-clase cu echipe de cîte 7 jucători și să selecționăm o reprezentativă a liceului pentru campionatul interșcolar bucureștean. In perspectiva apropiată sperăm la o rezolvare mult mai apropiată de nevoile noastre reale. Mă gîndesc la patronajul promis de clubul Dinamo și la avantajele ce decurg dintr-o asemenea relație: la posibilitatea utilizării în primul rînd a unuia din terenurile parcului sportiv din soseaua Ștefan cel Mare situat foarte aproape de noi. Și atunci vom încerca să dăm curs, integral, puternicului val de pasionați în practicarea fotbalului și să readităm cu ajutorul acestora frumoasele succese din trecutul apropiat.

O SOLUȚIE NECESARĂ

Directorul Școlii generale de 10 ani nr. 21 din Ploiești, prof. Iacob Balaban *este un mare prieten al sportului, în general, și în mod cu totul deosebit, al fotbalului. Ceea ce explică, în bună măsură, aderiunea într-o proporție impresionantă (aproape 80%) a elevilor (și chiar a elevelor) din clasele mici și mari, la o activitate din ce în ce mai cuprinzătoare și mai bine organizată, realizată prin grija nemijlocită a celor trei profesori de educație fizică, dintre care doi — I. Tolniceanu și I. Oprea — au specialitatea fotbal. Ca și faptul că echipa reprezentativă a școlii a ocupat locul II în competiția inter-școlară municipală patronată de clubul divizionar Petrolul. Evident o situație îmbucurătoare, dar cu încă suficiente rezerve pentru mai bine, pe care însăși prof. Iacob Balaban le sesizează cu spirit de obiectivitate.*

— „Am obținut, pînă acum, cîteva frumoase succese în domeniul propagandei și al practicării fotbalului, ca urmare a pasiunii mărturisite a majorității elevilor noștri pentru acest sport al sporturilor și a organizării unor raporturi de strînsă colaborare cu Petrolul, club al cărui sprijin direct s-a materializat în ultima vreme, în contextul unui regim preferențial față de școala noastră. Dar, comparativ cu nevoile reale actuale de dezvoltare a fotbalului, pe plan local, tot ceea ce s-a realizat este încă destul de puțin. Și aceasta pentru că oricît s-ar apela la pasiune și înțelegere, fără condiții corespunzătoare, de timp și spațiu, pentru desfășurarea unei activități mai complexe de instruire și competiționale nu se pot depăși limitele unui calificativ, cu indulgență mulțumitor. Soluția cea mai potrivită în momentul de față, mi se pare a fi aceea a înființării și la Ploiești în cadrul a cîtorva școli generale și licee, a unor CLASE SPECIALE CU PROFIL DE FOTBAL, ceea ce ar permite concentrarea celor mai valoroase elemente pe subunități de învățămînt, rezolvarea problemei timpului de pregătire prin adaptarea programei analitice și asigurarea bazei sportive necesare, prin grija unor asociații sportive, interesate în creșterea elementelor de perspectivă. Acest lucru nu reprezintă desigur o noutate în sistemul de organizare a învățămîntului din țara noastră. Pentru orașul Ploiești însă, unde nici Liceul nr. 1 cu profil de educație fizică și nici măcar Școala sportivă nu au clase de fotbal, ar fi într-adevăr ceva nou și mai cu seamă, ceva foarte necesar".

CONDIȚII ÎNCĂ VITREGE

La Satu Mare fotbalul școlar se bucură de o veche tradiție prin organizarea unor campionate locale inter-licee, care au scos la iveală o serie de jucători talentați, deveniți cu timpul titulari în echipe divizionare. Este vorba de Caricaș, Iacob, Ambruș și mulți alții, depistați în curtea școlii și apoi în întîlnirile inter-licee. Treptat această tradiție a dispărut, acum rezumîndu-se la cîteva „miuțe", și acelea pe fugă, de teama dirigintelui.

Discuția cu profesorul Teodor Curpaș, directorul liceului nr. 3, ne-a întărit afirmația de mai sus. Iată ce ne-a destăinuit : **„Dacă anul trecut am reușit să înjghebăm o competiție la nivelul claselor V—VIII, cînd am vrut să facem o selecționată puternică a liceului pentru a disputa meciuri cu alte școli ni s-au pus numai piedici de către forurile superioare, fiind nevoiți să abandonăm ideea, pentru faptul că nu se recomandă practicarea fotbalului în școală..! Pentru anul școlar care a început curînd ne-am propus împreună cu profesorul de educație fizică Ștefan Orendi — un animator al mișcării fotbalistice — să refacem prim muncă voluntară baza sportivă de care dispunem, la fel și echipamentul sportiv pe care am fost obligați să-l predăm împreună cu tot inventarul școlii unui alt liceu, nou creat, din localitate. O dată rezolvate aceste două probleme esențiale vom trece la fapte prin organizarea unor competiții la nivelul claselor, răspunzînd entuziasmului nemărginit pentru fotbal al elevilor".**

„La liceul „Mihai Eminescu" — ne spune Viorel Martie — președintele C.J.E.F.S. — lucrurile stau ceva mai bine, baza materială fiind asigurată. Terenul de fotbal bine amenajat, echipamentul suficient, mingile sperăm să poată fi folosite din plin, în așa fel ca refuzul unor profesori în sprijinirea activității fotbalistice din anii trecuți, să dispară în fața acestor argumente. Trebuie să recunoaștem că pînă acum campionatul republican școlar s-a desfășurat într-un deplin anonimat. O dată cu deschiderea noului an școlar e cazul să se acorde o mai mare importanță fotbalului în școală. Cu această ocazie, lansăm propunerea reorganizării campionatului liceelor la nivelul municipiului, competiție dotată cu o cupă intitulată **„CITIUS, ALTIUS, FORTIUS"** patronată de comitetul municipal U.T.C. și la care să aibă drept de participare și elevi legitimați la diverse cluburi, tocmai în scopul ridicării nivelului fotbalistic în școală. Tot în intențiile noastre, bineînțeles, cu sprijinul organelor locale, se află și amenajarea unui teren, prin munca patriotică a elevilor și cadrelor didactice, destinat competițiilor școlare. Pînă acum propunerile au găsit entuziaști adepți".

Rămîne de văzut cum vor fi ele traduse în realitate.

FOTBALUL A FOST IMPUS DE CĂTRE ELEVI

Liceul bucureștean „Nicolae Bălcescu" nu are ceea ce se cheamă o tradiție fotbalistică. In perimetrul său a prinat atletismul și cu deosebire baschetul, în băncile acestui liceu a învățat chiar un Aurel Vernescu, dar fotbalul, sportul rege, s-a furișat timid și n-a prins cheag fără suport oficial și într-o curte acoperită cu pietriș mărunt. Aderiunea elevilor pentru fotbal nu avea, cu alte cuvinte, un punct de sprijin. Iar în momentul cînd l-au găsit, ea s-a concretizat repede și se poate spune că din anul școlar 1968—1969 fotbalul a intrat la „Bălcescu" pe poarta principală și s-a instaurat cu veleități dominante. De fapt, el s-a impus de jos în sus, din dragostea elevilor care îl practicau în uniforme și pantofi de stradă, după terminarea programului într-o curte în sfîrșit, asfaltată integral. Și a rămas definitiv datorită concursului efectiv al catedrei de educație fizică.

— „Cînd am văzut că băieții nu se mai desvârd de minge, acum cînd asfaltul i-a mobilizat în masă pentru fotbal, am hotărît să-i încadrăm într-un regulament precis, să-i canalizăm într-o formulă oficială, ne spune profesorul Virgil Ionescu, animatorul nr 1 al fotbalului în acest liceu. *Am decis organizarea unui campionat inter-clase cu fază finală, disputat cu regularitate după orele de curs. I-am obligat pe băieți să poarte pantofi de tenis, școala le-a asigurat maieuri „le culoare" și s-a hotărît omologarea mingilor din material plastic de 20 lei, pe care elevii le spargă azi ca să le cumpere mîine dintr-o cheltă entuziastă. Echipele sînt alcătuite din cîte șapte jucători ; arbitrii, promovați din rîndul elevilor, săptămînal apar cronicile meciurilor importante la gazeta de perete sportivă a liceului".*

In ziua cînd am vizitat liceul, ploua cu găleata și terenul de 50x30 m cu porți de handbal, stătea singuratic, privit cu jind prin fereastră de școlarii care-i vor bătători și în acest an „gazonul" de asfalt. Am întîlnit-o și aici la „Nicolae Bălcescu" fotbalul a prins rădăcini și că din aceste rădăcini va crește o tradiție autentică. Poza fotbalului în acest liceu arată frumos: un mijloc de relaxare generală, un amestec de disciplină consimțită și boemie juvenilă.

— Altceva tovarășe profesor ?

— *„Mă gîndesc să acord fotbalului spațiu sporit în cadrul lecțiilor. Pornesc de la un precedent pedagogic încurajator : anul trecut un elev refractar la orice exercițiu fizic stîngaci și cu grad de motricitate scăzut, a fost literalmente cîștigat pentru plăcerea alergării. Știți cum ? Prin fotbal !"*

„AȘTEPTĂM UN ANTRENOR"

La Liceul „Dr. Petru Groza" din Capitală te întîmpină o atmosferă specifică primelor zile de școală.

Pe pereții coridoarelor se văd tablourile clasicilor literaturii noastre. Printre ele, așezat la loc vizibil ne atrage atenția un panou ce poartă titlul „Curiozități fotbalistice" pe care se poate citi : cel mai competent arbitru — Gh. Roman, clasa a XI-a F; cea mai înflăcărată galerie — clasa a XI-a B; un suporter omniprezent — Irina Popescu, clasa a XI-a A; cel mai bun jucător — Radu Culcea, clasa a X-a A.

— Panoul a rămas de anul trecut, ne pune în temă profesorul de educație fizică ION GRUMEZEA, animatorul fotbalului în școală. **La liceul nostru fotbalul cunoaște o mare efervescență, de la cei mai mici elevi pînă la cei din ultima clasă. Și acum ca și în anii trecuți vom organiza campionatul școlii interclase, elevii legitimați la cluburi, fiind doar arbitri. Meciurile-cheie le programăm în duminicile sportive, dezvoltîndu-se astfel activitatea de masă căci ele sînt urmărite de un număr mare de elevi-suporteri și chiar de unele cadre didactice cum sînt directorul liceului Teodor Burceseu, profesorii Ion Mitrache și Virgil Iliș, marii admiratori ai jocului cu balonul rotund. Dispunem de un spațiu corespunzător de joc, de vestiare și dușuri dar din păcate ne lipsește cu desăvîrșire echipamentul. Momentan avem NUMAI O MINGE DE FOTBAL, dar, sperăm ca în curînd să ne îmbunătățim baza materială. Din păcate programa analitică a Ministerului Învățămîntului nu cuprinde ca disciplină sportivă și fotbalul. Așa că, practic, din ora de educație fizică nu putem afecta decît o mică parte celui mai îndrăgit joc. Elevii sînt nevoiți să-l practice în timpul liber și uneori la orele de colectiv sportiv. Pe lîngă competiția inter-clase intenționăm să alcătuim o selecționată puternică a școlii cu care să participăm la campionatul pe sector și apoi la cel pe Capitală, competiție — între noi fie spus — căreia nu i s-a acordat pînă acum o atenție deosebită. Anul trecut am experimentat în cadrul unor ore fotbalul feminin. Acum ideea va fi continuată căci multe eleve au aderat cu pasiune sinceră la acest sport. In școala noastră se află mulți fotbaliști talentați. Pînă acum nimeni dintre tehnicieni nu s-a învrednicit să-i vadă măcar o dată. Sînt convins că primul antrenor care s-ar deplasa la liceul „Petru Groza" nu va pleca fără să rețină cîteva nume, de care vom auzi curînd pe stadioane. Eu personal continui să-l aștept".**

PEPINIERĂ DE FOTBALIȘTI

Campionatul liceal de fotbal a numărat în sezonul trecut, printre echipele de frunte, și pe cea a Liceului **„Alexandru Moghioroș"** din Oradea. Un profil al acestei echipe ni l-a făcut antrenorul ei, MATIAȘ FERENCZ, vorbind cu căldură despre comportarea elevilor săi.

— Dacă m-ar întreba cineva care este echipa mea preferată poate aș ezita să spun în primul rînd „Crișul" și aș declara că sînt echipele acestea școlare, deoarece în elevii pe care astăzi îi învăț să joace fotbal îi văd pe viitorii jucători ai unui „Crișul" Oradea în stare de mai multe și mai certe victorii.

— Eu, ca profesor de sport la acest liceu — **ne relata Roland Smith** — cred că în acest an ne vom afirma mai plenar. Condițiile de care dispunem, asigurate de conducerea liceului (director Francisc Fodor) și anume terenul de joc în incinta liceului, echipament complet, posibilitatea de a asigura selectarea unei echipe bune din cei peste 400 de băieți și poate cel mai important lucru, dorința tuturor de a constrai o echipă cu care să ne putem mîndri ne îndreptățesc să credem într-o reușită deplină a ceea ce intenționăm.

La liceul „Alexandru Moghioroș" din Oradea, cu predare în limba maghiară de cîteva zile au început cursurile. Încă de la începutul noului an școlar, din discuțiile purtate cu profesorii de sport și cu elevii, am desprins preocuparea tuturor de a închega o echipă de fotbal capabilă să îmbine armonios succesele de pe terenul de sport cu cele la învățătură.

Pagină realizată de : Ion CUPEN, Mihai IONESCU, Gh. NERTEA, Vasile SERE și Ștefan VIDA.